

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.,
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plăindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.,
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Căminului 3.

Se prenumerează și la poște și la librării.

În Bucuresci

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

La
Abonament lunar

pentru Noemvrie st. v.

— cu prețurile din capul foii —
invită

Administrațiunea ziarului „TRIBUNA“.

Iconarii.

II.

* Sîntem departe unui de alții noi și
gubernamentalii din Cluj.Statul acesta, — așa dicit ei, — a
fost totdeauna maghiar, și nici-odată
ideea de stat maghiar n'a fost pusă la
îndoaie, ci numai era absolutismului a
nimicit-o.Pentru noi, care aici în coloanele
„Tribunei“ nu scrutăm trecutul, ci
exprimăm simțământul comun al popo-
rului român și propagăm idei pentru
viitor, e indiferent, dacă au ori nu drept-
tate gubernamentalii din Cluj: ceea-ce
scim noi și ceea-ce trebuie să spunem,
e că astăzi ideea de stat maghiar nu
există în conștiința poporului român și
că concetățenii noștri români nu sînt
aceșibii pentru ideea aceasta.Românii din țările coroanei ungare
s'au deșteptat din „somnul cel de
moarte“ ca cetățeni ai împărăției habs-
burgice și tot așa se mai simt și astăzi:
dualismul a slăbit într'înșii conștiința
aceasta, guvernul ungar l'a depărtat de
împăratul, dar' nu l'a făcut accesibil
pentru ideea de stat maghiar, ci mai vir-
tos l'a înstrăinat de ea.Ori-și-care ar fi adevărul istoric,
adevărul actual și singur important
pentru omul de stat e acesta.Încă sînt acum două sute de ani,
cu ocaziunea negocierilor dela Carlovei,
oamenii de stat din Viena au recunos-
cut, că e o cestiune de interes euro-
pean, ca Români să se emancipeze în-
cetul cu încetul de sub înfrînirea Mus-
calilor atunci abia de curînd intrați în
viața europeană. De aceea noi Români
din țările coroanei ungare am găsit la
oamenii de stat din Viena, precum l'au
iertat împregiurările, nu numai încura-
giare, ci chiar și ajutor în lucrarea
noastră curat culturală.Aședămintele de cultură, pe care
le avem astăzi, toate sub ocrotirea Au-
striei au fost întemeiate, și din aceste așe-
dămintele au ieșit oamenii, care nu numai
aici, ci și în Bucovina, Moldova și Mun-tenia, ba până chiar și în Macedonia și
Epir au dus germeii vieții naționale
române iubirea de libertă, alipirea în Ro-
mâni iubirea de limbă și alipirea cătră
neam și mândria națională, cele trei
porniri, care trebuie să fie covârșitoare
în inima ori-și-cărui Român, dacă e
vorba ca poporul român să reziste față
cu ademenirile Rusiei.Astfel a pătruns în conștiința ro-
mâniei „deșteptate din som-
nul cel de moarte“ ideea de „Im-
părat“ și „împărăție“, fiindcă ea era
propagată de cei mai de valoare și mai
iubiți dintre fiii poporului român, pe
care „împărăția“ îi ajuta în lucrarea lor
pentru „deșteptarea“ Românilor.Era absolutistică, de care se plîng
gubernamentalii din Cluj, a înfrînt asu-
pra Românilor prin oameni ca Șaguna
și Șterea-Siulutu, ca Andreiu și Petru
de Mocsonyi, ca Ioan Popasu și baronul
Pop, într'un cuvînt, prin toți cei mai
de valoare ai noștri.Nu tot astfel și era constituțională.
Mai înainte de inaugurarea acestei
ere oamenii de stat din Budapesta ad-
miteau, ce e drept, și ei, că e în inte-
resul statului ungar, ca toate popoarele
ce constituiesc statul acestuia să fie mul-
țumite, și cel mai chibzuit dintre fișii,
Francisc Deák, a expus un întreg pro-
gram de politică înțeleaptă, când a dîș,
că nu voind să maghiarizeze cu forța,
ci făcîndu-le tuturor naționalităților plă-
cute stările de lucruri va câștiga Un-
garia toate inimile cetățenilor sei.De aceea pe la începutul erei con-
stituționale și cei mai de valoare dintre
oamenii noștri erau mai mult ori mai pu-
țin dispuși să iee parte la viața publică a
Ungariei și să propage printre Români
ideea de stat ungar.Încetul cu încetul însă oamenii de
stat din Budapesta s'au lepădat de pro-
gramul lor de mai înainte, și oamenii
politici ai Românilor în curînd s'au
convins, că nu consolidarea statului un-
gar, ci prefacerea acestui stat într'unul
național-maghiar e ceea-ce îi preo-
cupă pe concetățenii noștri maghiari.Și ce vrea, în adevăr, actualul
guvern?Vrea ea el prin puterea publică, de
care dispune, și prin „reuniunile“
organise sub ocrotirea lui, prin violen-
ță și uneltire să nimicească toate re-
sultatele lucrării sevirșite de Români în
timp de o sută de ani, să ne iee unul
câte unul aședămintele de cultură na-
țională întemeiate sub absolutism și săslăbească în Români iubirea de limbă,
alipirea cătră neam și mândria națională,
pentru-ca se-l'i facă accesibili pentru lă-
pedarea de sine.Foarte firesce dar' aceia dintre
Români, care se simt chemați a duce
mai departe lucrarea începută de Sinkai
și Maior, de Clain și Lazar, nu pot să
iie parte la viața publică a Ungariei
și nu mai ales să propage în mijlocul
Românilor ideea unui stat, în care nu e
lasat loc sigur și pentru viața cultu-
rală românească.Astfel „era constituțională“
nu mai poate înfrîni asupra Românilor
decît prin oameni, pe care Români nu
bucuros îi ved în mijlocul lor și care
mai virtos le strică celor-ce l'au ales
și trimis.Nu a voit guvernul ungar să în-
ruiască prin altfel de oameni: o-
ameni ca Anghelics și ca cei-ce îl în-
cungiuiau a căutat și aici la noi, —
și el va fi sciind mai bine, dacă l'au
găsit ori nu. Nouă ne e destulă mărtu-
risirea făcută în coloanele organului
gubernamental din Cluj, că „ultraistii“
ear' nu „patrioții“ sînt aceia, după care
se l'au propagat.Gubernamentalii din Cluj nu sînt
sinceri față cu publicul lor, când cer
ca noi să propagăm în mijlocul popo-
rului ideea de stat. Căci acela, care
vrea în adevăr, ca noi să propagăm
ideea aceasta, ne dă înainte de toate
putința de a lucra așa, ca să ne nu
despărțim de popor. Actualul guvern
doesce însă, ca noi să ne despărțim
de poporul nostru, dacă voim să fim
socoțiți drept „buni patrioți“.Nu ne despărțim și nu ne vom
despărți nici-odată, pentru-că nu ne
iartă să lăsăm acest popor pradă unor
ademeniri cu mult mai primejdioase
decît toate violențele și toate uneltirile
actualului regim ungar.Atunci, când actualul guvern face
toate opintrile, ca se-l'î umilească pe
Români și să producă în ei simțămîn-
tul, că nu poate să fie fericit în țara
aceasta decît acela, care vorbește în
limba maghiară, Rusia lucrează prin
legiunile ei de agenți, ca să producă în
Români simțămînțul, că nici în lū-
mea aceasta, nici în cea de
apoi nu poate să fie fericit dec-
cât cel-ce vorbește rusește, că
numai Rusul e om adevărat. Și
noi, care îi cunoaștem pe Români, nu
ne-am temut nici-odată, că ei se vor
maghiarisa; ne temem însă, că slăbindîn ei iubirea de limbă, conștiința de
rasă și mândria națională, nu vor re-
sista cu destulă tărie față cu ademeni-
rile rusești.Deși aceea n'am căutat și nu cău-
tăm să ne punem noi înșine bine cu
concetățenii noștri maghiari, ci am stă-
ruit, ca între poporul român și cel
maghiar să se stabilească o sinceră și
durabilă înțelegere, nu am spus nici-
odată ce voim noi înșine, ci am arăt-
at, ce trebuie să se facă, pentru-ca
poporul român să fie mulțumit și să se
simtă îndemnat a lupta alături cu cel
maghiar contra dușmanului comun. —
Pentru noi înșine am cerut numai pu-
tința de a lucra, ca să întărim în po-
por conștiința latinității, iubirea de
limbă, alipirea cătră neam și mândria
națională, să luminăm masele asupra
pericolului ce ne amenință și să le pre-
gătim pentru rezistență.

Cu ce ne-am ales?

Guvernul ungar nu numai că nu
ne-a lăsat să lucrăm, nu numai că ne-a
persecutat fără de îndurare, ci a mai ri-
dicat asupra noastră și pe aceia, care
nu ofer nici o garanție, că nu le vor
face mîne altora „serviciile“, pe care
ați le face dlui Tisza.Timp delungit oamenii de stat
din Viena au dispus de masele popo-
rului român, fiindcă au sciut să înriu-
rească asupra lor prin oameni de va-
loare și să le dee acestor oameni atât
autoritatea cuvenită, cât și mijloacele,
de care aveau trebuință, spre a-și pă-
stra iubirea și încrederea Românilor.
Astfel, deși nu era nici în statul austriac
loc destul de larg pentru o viață ro-
mânească, ochii Românilor erau îndrep-
tați asupra Vienei, de unde fruntașii
români rar se întorceau fără-ca să
aducă vre-o mîngăiere fie cât de mică.Guvernul ungar a sciut să producă
în inimile Românilor simțămînțul, că
astăzi Viena e cu desăvîrșire impotentă
și de acolo n'aveam să mai așteptăm nici
un ajutor, nici o mîngăiere.Dacă aceasta au voit-o oamenii de
stat ai Ungariei, și-au ajuns scopul:
reminiscentele „erei absolutistice“ sînt
reînălțate, și abia atunci, când se petrec
lucruri ca cel dela Beius, își mai aduce
câte un om de fire mai reacționară
aminte de timpurile, în care s'au în-
temeiat aședămintele noastre de cultură
națională.Despărțindu-l'î însă pe Români de
„împărăție“, oamenii de stat ai Un-
gariei n'au sciut să-l'î câștige pentru „re-gat“. Nu l'au câștigat, pentru-că în
„regatul“ acesta nu e pentru viața ro-
mânească nici măcar puținul loc, care
era în „împărăție“; nu l'au câștigat,
pentru-că au înfrînt asupra lor prin
oameni, pe care Români nu-i ved bu-
curos în mijlocul lor — și care nici-odată
nu li-au adus Românilor nici ea mai
mică mîngăiere din Budapesta; nu l'au
câștigat, pentru-că au făcut nesuferită
viața aceluia dintre oamenii politici,
care puteau, dacă li-se da puțină lu-
crării, să conducă pe poporul român.Au sciut deci oamenii de stat din
Budapesta să-l'î scoată pe Români de
sub înfrînirea Vienei, au sciut să slă-
bească pozițiunea susținătorilor sinceri ai
cauzei române, au sciut să facă preste
putință organizarea masselor române,
dar' l'au silit pe Români să privească
mereu preste hotare și l'au făcut acces-
ibile pentru ademenirile celor-ce le șo-
tesc, că numai de afară mai poate
veni mîngăiere pentru neamul românesc.Acela, care nu o voiesc aceasta,
n'are să impună limba maghiară într'un
gimmasiu, care totdeauna românesc a
fost, ci să stăruie dimpreună cu noi, ca
românimea să se convinsă prin fapte,
că poate să-l'î mai vină mîngăiere și din
lăuntru, fie din Viena, fie din Bu-
dapesta, nouă puțin ne pasă, numai
să-l'î vină cât mai curînd.

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 3 Noemvrie st. v.

Situția ministerului Taaffe.

„Morovska Orlice“ din Brünn pri-
mesce o scrisoare dela o persoană din
Viena, care are prilegiu de a privi după
culisele politice interne. În scrisoarea
aceasta se dicit: Atitudinea refușătoare
a ministrului de finance în afacerea re-
gulării fluviului Viena, micile atacuri
dintre ministrul de finance austriac și
cel unguresc, precum și atitudinea Un-
gurilor față cu regimul Taaffe, nu rē-
mîn singuritate. A venit călătoria con-
telui Herbert Bismarck la Buda-
pesta și Viena, cu care prilegiu fiul
cancelarului a ignorat pe Taaffe,
întocmai cum a făcut-o la timpul seu
și împăratul Wilhelm. În Buda-
pesta contele Herbert Bismarck a dis-
tins pe Tisza și pe ceilalți miniștri. În
Viena nu a avut nici cinci minute
timp, pentru de a cerceta pe con-
tele Taaffe, care în Viena reprezenta
așa dîcînd pe stăpînul casei. Dacă

FOIȚA „TRIBUNEI“

Eminescu și poeziile lui.

În „Convorbirile Literare“ dela 1 Noem-
vrie a. a. va apăre următorul articol scris de
dl Titu Maiorescu pentru noua (a patra)
ediție a poezilor lui Eminescu:Tînăra generațiune română se află astăzi
sub influența operii poetice a lui Eminescu.
Se cuvine dar' să ne dăm seamă de
partea caracteristică a acestei opere și să în-
cercăm totdeauna a fixa individualitatea omu-
lui, care a personificat în sine cu atîta stră-
lucire ultima fasă a poeziei române din zilele
noastre.Pe la mijlocul secolului, în care trăim,
predomina în limba și literatura română o
tendență semi-erudită de latinizare, pornită din
o legitimă revendicare națională, dar' care
aducea cu sine pericolul unei înstrăinări între
popor și clasele lui culte. Dela 1860 încoace
datează îndreptarea; ea începe cu Vasilie Ale-
xandri, care scie să deștepte gustul pentru
poezia populară, se continuă și se îndeplinește
prin cercetarea și înțelegerea condițiilor, sub
care se desvolată limba și scrierea unui popor.Fiind astfel câștigată o temelie firească,
cea dintîiu treaptă de înălțare a literaturii
naționale, în legătură strînsă cu toată aspi-
rarea generației noastre spre cultura occi-
dentală, trebuia neapărat să răspundă la două
cerințe: să arete întîiu în cuprînsul ei o parte
din cugetările și simțirile, care agită deopotrivă
toată inteligența europeană în artă, în știință,
în filosofie; să aibă al doilea în forma ei olimbă adaptată fără silă la exprimarea credin-
cioasă a acestei amplificări.Amîndouă condițiile le realizează poe-
zia lui Eminescu, în limitele, în care le poate
realiza o poezie lirică; de aceea Eminescu face
epocă în mișcarea noastră literară.

I.

Care a fost personalitatea poetului?

Vieța lui externă e simplă de povestit,
și nu credem, că în tot decursul ei s'ă fi avut
vre-o întîmplare din afară o înfrînire mai în-
semnată asupra lui. Ce a fost și ce a de-
venit Eminescu, este rezultatul geniului seu
înașcut, care era prela puternic în a sa pro-
pria ființă, încât s'ă-l'î fi abătut vre-un contact
cu lumea dela drumul seu firesc. Ar fi fost
crescut Eminescu în România sau în Franța
și nu în Austria și în Germania; ar fi moș-
tenit sau ar fi agonisit el mai mult sau mai
puțină avere; ar fi fost aședat în hierarchia
statului la o poziție mai înaltă; ar fi întălnit
în viața lui sentimentală ori-ce alte figuri
omenesi: Eminescu rămînea același, soarta
lui nu s'ar fi schimbat.Născut la 20 Decemvrie 1849 în satul
Ipotesci lîngă Botoșani, primînd prima învî-
țătură în gimnasiul din Cernăuți, părăsind la
1864 școala, pentru a se lua după trupa de
teatră a doamnei Fanni Tardini prin România
și prin Transilvania, părăsind și această trupă,
pentru a se arunca cu cea mai mare încor-
dare în studii felurite la Viena, susținut acolo
și la Berlin în parte prin contribuțiile unor
amici literari, numit între 1874 și 1876 revisor
școlar și bibliotecar la Iași, destituit și dat în ju-
decată de guvernul următor, însărcinat apoi cu re-
dacțiunea ziarului „Timpul“, încălđit din vreme
în vreme, dar' numai sporadic, de farmeculunor femei, dela care au rămas în posesiile lui
cîteva urme de pîr bălaiu, de ochi întunecați,
de mâni reci, de un nu scîr ce și nu scîr
cum, lovit în Iunie 1883 de isbucnirea nebu-
niei, al cărei germe era din nascere, îndrep-
tat întrucîtra la începutul anului 1884, dară
degenerat în forma lui etică și intelectuală,
apuacat din nou de nemiloasa fatalitate eredi-
tară, Eminescu moare la 15 Iunie 1889 în-
tr'un institut de alienați.La o privire superficială, fîn lui Emin-
escu dela gimnasiu după o trupă de actori,
darea lui în judecată, activitatea lui ca re-
dactor de ziar, care adică nu s'ar pute ex-
plica decît prin necesități materiale, lipsa de
distincții convenționale, de premieri acade-
mice, de decorații ș. c. l., toate aceste, puse
în legătură mai ales cu isbucnirea alienației
mentale, par a da vieții sale o culoare roman-
tică, și unele reviste și ziare, care l'au ig-
norat, cătă vreme era în toată vigoarea lui,
au găsit aici prilegiul de a-și arbta sentimen-
talitatea și de a acusa societatea română, care
ar fi lăsat un asemenea om nebăgat în seamă
și într'o miserie, din cauza căreia ar fi ne-
bunit.Noi credem, că aceste apretieri sînt
greșite.Ceea-ce caracterizează mai întîiu de toate
personalitatea lui Eminescu, este o așa de co-
vîrșitoare inteligență, ajutată de o memorie,
căreia nimic din cele-ce își întipărise vre-odată
nu-l'î mai scăpa (nici chiar în epoca alienației
declarate), încăt lumea, în care trăia el după
firea lui și fără nici o silă, era aproape ex-
clusiv lumea ideilor generale ce l'î-le însușise
și le avea pururea la îndemînă. În aceeași
proporție tot ce era cas individual, întîm-plare externă, convenție socială, avere sau
neavere, rang sau nivelare obiștească, și chiar
soartea externă a persoanei sale ca persoană,
îi erau indiferente. A vorbi de miseria mate-
rială a lui Eminescu însemnează a întrebuița
o expresie nepotrivită cu individualitatea lui
și pe care el cel dintîiu ar fi respins-o. Cât
l'au trebuit lui Eminescu pentru-ca să trăiască
în accepțiunea materială a cuvîntului, a avut
el totdeauna. Grijele existenței nu l'au cuprins
nici-odată în vremea puterii lui intelectuale;
cînd nu câștiga singur, îl susținea tatăl seu
și îl ajuta amicii. Ear' recunoașterile publice
le-a desprețuit totdeauna.Vre-un preniu academic pentru poeziile
lui Eminescu, de a cărui lipsă se plînge o re-
vistă germană din Bucuresci? Dar' Eminescu
ar fi întîmpinat o asemenea propunere cu un
ris homerice sau, după dispoziția momentului,
cu azel suris de indulgență mihoasă ce îl avea
pentru nimicurile lumesci. Regina României,
admiratoare a poezilor lui, a dorit să-l' vadă,
și Eminescu a avut mai multe convorbiri li-
terare cu Carmen Sylva. l'am vedut și eu
la curte și l'am vedut păstrînd și aici sim-
plitatea încăntătoare ce îl avea în toate ra-
porturile sale omenesi. Dar' cînd a fost
vorba să l' se confere o distincție onorifică,
un bene-merenti sau nu sciu ce altă decora-
ție, el s'a împotrivit cu energie. Rege el
însuși al cugetării omenesi, care alt reger ar
fi putut să-l' distingă? Și aceasta nu din vre-o
vanitate a lui, de care era cu desăvîrșire lipsit,
nu din sumeția unei inteligențe excepționale,
de care numai el singur nu era sciutor, ci din
naivitatea unui geniu cuprins de lumea ideală,
pentru care ori-ce coborîre în lumea conven-
țională era o supărare și o nepotrivire firească.Cine își dă seamă de o asemenea fi-
gură, va înțelege îndată, că nu-l' puteai
prinde pe Eminescu cu interesele, care ademe-
nesce pe cei mai mulți oameni. Luxul stă-
rii materiale, ambiția, iubirea de glorie nu au
fost în nici un grad obiectul preocupărilor
sale. Să fi avut ca redactor al „Timpului“
mai mult decăt a avut, să fi avut mai puțin:
pentru micile lui trebuințe materiale tot atât
era. Numai după isbucnirea nebuniei, în in-
tervalele lucide, în care se arbtau înșiși felu-
rite forme de degenerare etică, obișnuite la
asemenea stări, devenise lacom de bani.Prin urmare legenda, că miseria ar fi
adus pe Eminescu la nebunie, trebuie să aibă
soarta multor altor legende, să dispară ina-
intea realității.Și nici munca specială a unui redactor
de ziar nu credem că trebuie privită la Emin-
escu ca o sfortare împusă de nevoie unui
spirit recalcitrant. Eminescu era omul cel
mai silit, vecinic cetînd, meditând, scriind,
lipsit de ori-ce interes egoist, el se interesa
cu atât mai mult la toate manifestările vieții
intelectuale, fie scrierile vre-unui prieten, fie
cetirea a tot ce se publică în literatura ro-
mână, fie izvoarele istorice, despre care avea
cunoștința cea mai amănunțită, fie luptele po-
litice din țeară. A se ocupa cu vre-una din
aceste cestii, a cugeta și a scrie asupra lor,
era lucrul cel mai potrivit cu felul spiritului
seu. Și energia, cu care a redactat „Timpul“,
înălțimea de vedere ce apare în toate articole-
le lui, puterea neuitată, cu care în contra
frasei despre naționalismul liberal al partidu-
lui dela guvern a opus importanța elemen-
tului autohton, sînt o dovadă pentru aceasta.

inimă germană a contelui Herbert Bismarck nu i-a permis a cerceta în persoană pe șeful guvernului „slav“, putea să-și trimită baremi cartă de viză; dar nici aceasta nu a făcut-o. Contele Taaffe, cu toate acestea, a durmit și acum tot atât de bine, ca și atunci, când împăratul Wilhelm l-a trecut cu vederea cu prilegiul acordării de distincțiuni; în această ignorare a contelui Taaffe însă tot zace o demonstrațiune intenționată a regelui și cancelarului Prusiei. S'ar pute în urmă crede, că întreaga călătorie a contelui Herbert Bismarck la Budapesta și Viena s'a fost înscenat numai pentru a arăta, ce atitudine ia „Iupiterul german“ față cu ministrul Tisza și față cu contele Taaffe, pentru-ca să se găsească oameni, care înclină spre credința, că principele Bismarck joacă cu Austro-Ungaria un joc dublu, din cauză că în Viena guvernează contele Taaffe. Multele faime despre scopul de călătorie al contelui Herbert Bismarck, care erau totdeauna îndată desmințite, au fost numai un fel de încușur, spre a arăta lumii, că principele de Bismarck nu e mulțumit cu președenția lui Taaffe. Și în acest timp cădură și evenimentele din dieta boemă... Scrisoarea din Cestiune se provoacă la observările lui Gregor asupra raportului poporului cehic față cu dinastia habsburgică, la celelalte declarațiuni ale Cehilor tineri despre alianța austro-ungară-germană și la eventuala cooperare a Rusiei la cestiunile de drept public cehic, și dă, ca asemenea declarațiuni nu le poate suferi nici un stat. Nu se dă: aceasta e boala unui singuratec ori aceasta e o politică pentru harangarea galeriei, ci se dă: „Dacă cineva își pierde cumpătul, trebuie pus sub pază până-ce ajunge la minte“. De sigur nu mai trebuie să se spună ce se înțelege sub aceasta și e foarte natural, că se aud voci, care afirmă, că budgetul de stat pro 1891 probabil nu se va mai prezenta prin Taaffe și Dunajevsky. Impresuniunea țărilor din urmă ar fi aceea, că foile germane nu aveau nedreptate, când diceau: Învingătorii în desbaterea adresei sunt Germanii.

Herbert Bismarck și Kiamil-Pașa.

Despre cuprinsul întrevorbirii contelui Herbert Bismarck cu marele vizir Kiamil-Pașa, corespondentul constantinopolitan al ziarului „Times“ pretinde a fi aflat următoarele amănunte: După- ce a lăudat aspirațiunile prietenoase ale tuturor puterilor mari, contele Herbert Bismarck a fost de părere, că Turcia, din îndemnul propriei ei susțineri, ar trebui să se simtă atrasă spre acel concert pacinic, care singur aspirează la menținerea liniștii și ordinii. Marele vizir a răspuns, că dela încheierea tractatului de Berlin încoace Sultanul a adus jertfe mari în interesul politicii urmate de marile puteri. Tintele politice ale Turciei se bazează absolut pe principiul menținerii integrității imperiului și se află în armonie cu

cele ale marilor puteri, care admit acest principiu. Prin urmare e numai natural, dacă Poarta se simte aliată cu toate puterile, care iubesc pacea. După- ce Kiamil-Pașa a atins situația din Bulgaria, contele Herbert Bismarck a declarat, că marile puteri nu ar permite nici o schimbare în ceea- ce privește actuala stare de lucruri. Fără provocațiune, Bulgaria nu va mai fi acum molestată și s'ar pute consolida fără a altera interesele și demnitățile Porții. Contele a felicitat Poarta pentru înțeleaptă ei atitudine față cu Bulgaria, o atitudine, care merită aprobarea tuturor națiunilor imprietenite. La adio a dă contele Bismarck: „Curagiu și bun noroc, pentru-că Turcia posedă încă imbelșugate mijloace, spre a susține un mare edificiu“.

Afacerea cretensă.

S'au publicat și notele diplomatice ce s'au schimbat cu privire la afacerea cretensă. Această publicațiune cuprinde periodul dela 9 Ianuarie 1888 până la 29 August 1889. Depeșa circulară a guvernului grecesc dela 5 August 1889 se plânge pentru măsurile insuficiente, pe care auctoritățile turcesci le-au luat față cu tulburările, și apelează cu urgență la marile puteri, pentru a trimită numai decât o putere militară și maritimă suficientă la Creta, spre a restabili acolo ordinea și spre a asigura viața și proprietatea locuitorilor. Întreaga flotta grecească se pregătesce să plece la Creta.

La primirea acestei depeși ministrul contele Kálnoky și-a exprimat părerea, că proiectul grecesc este inexecutabil, dar' el ar fi gata a aproba eventuale planuri dorite de puterile interesate. Contele Kálnoky, încâtva neliniștit prin limbajul notei grecesci, și-a exprimat temerea, că eventualele evenimente de pe insula Creta ar pute să provoace un război, a cărui evitare ar zăcă în interesul general al Europei. Dealmintrelea Austro-Ungaria în această afacere numai în a doua linie e interesată.

Lordul Salisbury a declarat într-o depeșă adresată ambasadorului englez din Petersburg, că guvernul englez apreciază pe deplin caracterul serios al evenimentelor, dar' nu ar pute admite, ca evenimentele să formeze baza juridică pentru o intervenire materială din partea Greciei. Ambasadorul englez din Constantinopol a fost avisat a încunoștința Poarta, că guvernul englez sperează, că Poarta va restabili fără amănare ordinea și va satisface recriminațiunilor creștinilor și ale Musulmanilor. Ordinea trebuie să se restabilească prin trupe regulate.

Ministrul președinte Crispi a telegrafat la Berlin, Viena și Londra, că el nu vede nici un motiv pentru prăgătirile Greciei. Guvernul german a recomandat Porții a restabili ordinea numai decât prin trupe turcesci regulate. Germania nu poate favoriza pretențiunile Greciei.

Deasemenea părere a fost și Rusia. Ministrul Giers a împărțit lui Morier, că el a făcut reprezentațiuni Greciei. Acțiunea inițiată de Grecia nu poate fi acceptată decât nici o putere. El a telegrafat ambasadorului rusesc din Constantinopol, că Turcia trebuie să satisfacă datorințele ei prin restabilirea imediată a ordinii.

Ea' problema viitorului.

Mai reproducem un articol publicat de dl Beksiacs Gusztáv în „Nemzet“ dela 14 l. c. Este de interes pentru noi Români să ținem bine seama, cum cercurile guvernului își închipuesc realizarea „ideii de stat maghiar“ și ce măsuri se pregătesc să iee, ca să facă viitorul patriei comune așa cum ele și-l închipuesc.

Eată ce dăce dl Beksiacs Gusztáv în această materie:

Inteligența unitară înseamnă societate și națiune unitară. Dacă inteligența ungară, mintea ungară, vorbesce o limbă și simte cu o inimă, apoi este gata națiunea maghiară.

Masele nu hotărăsc. Aceste sunt întunate și greoaie, sunt jos în afunțime. Adevărat, că ele nutresc inteligența. În ele se ramifică rădăcinile florei și ale puternicului arbore al națiunii, rădăcinile inteligenței. Dar' nici pămentul roditor nu este de un fel pretutindenea. În fiecare ținut este compus din alte părți constitutive, și cu toate aceste produce aceleași fructe. Solul conține numai puterile mecanice și chimice, ca' vieța se află în floare și în copac, care asimilează puterile spre scopurile proprii.

Dacă în inteligență se produce rupere, atunci și națiunea se împarte în două săd în atâtea părți, căți părți despărțitori se află în mijlocul inteligenței.

Castele împart numai societatea. Cu cât mai multe caste sunt și cu cât mai tari le sunt zidurile de apărare, cu atât mai slabă este societatea și cu ea statul. Dar' dismembrarea inteligenței sfârteacă națiunea.

Pentru-că schisma inteligenței este schisma culturii. Ea' nu e făcută rupere în dezvoltarea culturii unui popor, acolo se face rupere și în viața poporului și acel popor nu mai este un popor, o națiune, ci două sau mai multe popoare, după-cum s'a dărăburit și cultura.

Cultura este puterea legătoare. Ea este focul, în care se topește elementele constitutive ale diferitelor popoare. În focul candescent al culturii comune s'au contopit elementele diferite ale națiunilor franceză, italiană, engleză, ba chiar și ale celei germane.

Dacă și rămâne ceva contrast în popoare relativ la unitatea de limbă, și acesta se poate reduce la dezvoltarea diferită a culturii. Sub altă influență a stat și în Franța și în Germania Sudul și sub alta Nordul. Aceasta este cauza, că cu deosebire în Germania se ved semnele disarmoniei în ciuda unității de limbă.

Unitatea culturii este deci lucrul de căpetenie, dela care depinde viitorul nostru. Ori-cât de mult s'ar desvolta națiunea noastră, ori-cât de puternic ar deveni regatul ungar, putem intra în șirul popoarelor mari și bogate, dar'

dacă cultura noastră nu va fi unitară, dacă prelângă cea maghiară va exista și o cultură slovacă, valachă etc. de același rang, acesta ar fi mai mare rău, ca dacă am rămâne mici și săraci. Pentru-că atunci națiunea ungară n'ar ave cultură unitară, ci cultură maghiară, slovacă și valachă. Și atunci ca națiune am fi sfârtecați, în cadrul statului unitar ar exista vieța culturală deosebită a rasei maghiare și a celorlalte rase.

Unitatea culturii maghiare astăzi încă nu este sfârtecată. Cultivarea națiunii noastre a luat astăzi proporțiuni atât de puternice, încât în comparație cu dinsa dispore cultura celorlalte naționalități. Încă mișcare culturală deosebită are aproape fiecare din ele. Au puțină literatură, au diare, începe a se desvolta inteligența lor.

Acest lucru este cu totul îndreptățit. A-l împedeca n'ar fi nici drept, nici prudent. Mai mult ca ori-și-unde trebuie să aibă în cultură loc concurența liberă. În această concurență trebuie să absoarbă cultura maghiară culturile ivite ale naționalităților. Deja prin faptul, că au început a se închiega culturile naționalităților, se documentează, că în dezvoltarea culturii națiunii maghiare a intrat disarmonie. Încă nu rumpere, ci numai disarmonie, dar' aceasta dezvoltându-se mai departe, poate deveni rupere.

Și atunci trebuie să renunțăm a mai face din națiunea politică ungară o adevărată națiune. Atunci trebuie să ne împăcăm cu gândul, că vom ajunge soartea Austriei, unde nu există și nici nu poate exista națiune unitară, ci numai rase deosebite, cu cultură deosebită, cu societate deosebit organizată, cu scopuri și aspirațiuni naționale deosebite.

A nimic disarmonia noastră culturală, dar' mai ales a împedeca, ca aceasta să nu de vină rumpere, sau a susține gigantică superioritate a culturii naționale-maghiare, a cărei strălucire întunecă ori-ce altă strălucire: aceasta este misiunea națională, dela a cărei împlinire depinde viitorul nostru.

Ce duce la acest scop? Două mijloace: Politica corectă culturală și de instrucțiune publică și realizarea statului cultural.

Scopul politice noastre de instrucțiune publică este lamurit indicat în scopul național. Aceasta este o misiune ce difere de noțiunea obișnuită și acceptată, dar' scopul național o justifică.

Pentru-că politica noastră maghiară de instrucțiune publică trebuie să fie într'acolo îndreptată, ca să apere unitatea inteligenței și să facă a înceta disarmonia începută. Astfel punctul de gravitate nu zace în școalele populare, ci în cele secundare și superioare.

Cine poate nega importanța instrucțiunii populare? În proporție cu puterile statului sigur și aceasta trebuie promovată. Și cine îi va nega importanța națională, dacă limba maghiară este obiect de propunere obligat în școalele populare din ținuturile naționalităților.

Dar' soartea culturii maghiare cu toate aceste nu se hotărăsc în școalele populare, ci pe terenul instrucțiunii secundare și superioare. Aici se pregătesc inteligența maghiară. Aceste sunt instrumentele culturii maghiare. Aceste sunt mașinile spirituale și morale, care prelucră materialul na-

ționalităților pe seama inteligenței și culturii maghiare.

Dar' totodată din aceste se poate nasce și cultura și inteligența naționalităților.

Politica corectă de instrucțiune publică este deci aceea, care cu putere mare desvoaltă instrucțiunea secundară și superioară și-i conservă caracterul maghiar.

Forța nu ajută nici aici. A închie simplemente școale secundare cu limbă de propunere nemaghiară nu se poate și nu este permis. Dar' deoparte sporirea numărului școalelor secundare cu limbă de propunere nemaghiară trebuie împedecată cu toate mijloacele posibile legale, ear' de alta școale secundare maghiare trebuiesc ridicate la un nivel atât de înalt, încât să omoare cu preponderanța lor intelectuală și morală pe ale naționalităților.

Repet, că soartea culturii maghiare se hotărăsc pe terenul instrucțiunii secundare și superioare. O singură școală secundară, care nu pentru cea maghiară, ci pentru cultura naționalităților prepară elemente nouă, poate face mai mult pentru disarmonia culturală, decât sute de școale populare, în care limba maghiară se învață rău sau nu se învață deloc.

Din contră unitatea națională a școalelor secundare și superioare garantează unitatea dezvoltării naționale culturale și nimicirea disarmoniei ivite deja. Adecă atâta, că tot ce este cultură în patrie se absoarbe în cultura maghiară. Adecă contopirea inteligenței din patrie.

Și aceasta este cu desăvîrșire destul pentru realizarea unității națiunii și a societății.

Celelalte le isprăvesc statul cultural. Realizarea acestuia depinde dela realizarea cu succes a reformelor, care le-a pus guvernul în programul seu. Și dela aceea, cum prelucră societatea în practică aceste reforme.

Beksiacs Gusztáv.

Aniversarea a 25-a a universității din Bucuresci.

Discursul dlui Al. Orăscu.

(Urmare și fine.)

Fiecare dintre acești rectori anteriori a contribuit, după puterile sale, la întinderea și dezvoltarea activității intelectuale în universitatea noastră, și vedărum, cum în mod treptat, ei au reușit să aducă într'însa o stare din ce în ce mai bună, din ce în ce mai prosperă. Însă 25 de ani s'au petrecut în această stăruitoare și necurmată lucrare. Ați în universitatea din Bucuresci au crescut nemăsurat trebuințele. S'a creșut mai nainte, că însuși acest locaș, acest palat, în care sântem adunați astăzi, are proporțiuni mult prea vaste pentru cele patru ale noastre modeste și odinioară puțin populate facultăți, deci succesiv, părți-părți dintr'însul au fost cedate ca adăpostiri provizorii pentru diferite corpuri și instituțiuni de stat sau particulare. Senatului indeseobi s'a conces această aulă de onoare, de unde desbaterile politice au alungat de mult timp șerburile și solemnitățile școlii. Senatul a mai cuprins și cele mai principale încaperi împrejmuitoare. Apoi tot aci s'a mai dat locuință și „Academiei Române“, și bibliotecii centrale, și muzeelor de anticități și de istorie naturală, și școlii de bele-arte și pinacoteei și facultății de teologie, astfel încât

Cu o așa natură, Eminescu găsia un element firesc pentru activitatea lui în toate situațiunile, în care a fost pus. La biblioteca, pentru a-și spori comora deja imensă a memoriei sale; ca revisor școlar, pentru a stăru cu limpedeimea spiritului seu asupra nouelor metode de învățământ; în cercul de amici literari, pentru a se bucura fără invidie sau a rîde fără rătăte de serierile cetive; la redacția „Timpului“, pentru a bicui fraseologia neadevărată și a formula sintesa unei direcțiuni istorice naționale: în toate aceste ocupări și sfere Eminescu se afla fără silă în elemental seu.

Dacă a nebunit Eminescu, cauza este exclusiv internă, este înăscută, este ereditară. Cei-ce cunos datele din familia lui, știu că la doi frați ai sei, morți sinuciuși, a isbucnit nebunia înainte de a sa și că această nevropatie se poate urmări în linie ascendentă.

Dealminteri și în vremea, în care spiritul lui era în vigoare, felul traiului seu făcuse pe amici să se teamă de rezultat final. Vieța lui era neregulată; adese se hrănia numai cu narcotice și excitante; abus de tutun și de cafea, nopți petrecute în cetire și scriere, zile întregi petrecute fără mîncare, și apoi deodată la vreme neobișnuită, după medul nopții, mîncări și beuturi fără alegere și fără măsură, așa era vieța lui Eminescu. Nu această vieță și-a causat nebunia, ci germenele de nebunie înăscut a causat această vieță. Ceea-ce o dovedește, este că toate încercările, adese ori și cu stăruință repetate de unii prieteni ai sei, nu au fost în stare să-l aducă la un traiu mai regulat.

Și nici de nefericiri, care ar fi influențat sănătatea intelectuală sau fizică a lui Emi-

nescu, nu credem că se poate vorbi. Dacă ne-ar întreba cineva: a fost fericit Eminescu? am răspunde: cine e fericit? Dar' dacă ne-ar întreba: a fost nefericit Eminescu? am răspunde cu toată convingerea: nu! Ce e drept, el era pătruns de ideile lui Schopenhauer, era prin urmare pesimist. Dar' acest pesimism nu era redus la plângerea mărginită a unui egoist nemulțumit cu soartea sa particulară, ci era eterisat sub formă mai senină a melancoliei pentru soartea omenirii îndeobște; și chiar acolo, unde din poesia lui străbate indignarea în contra epigonilor și a demagogilor înșelători, avem a face cu un simțământ estetic, ear' nu cu o amărăciune personală. Eminescu, din punct de vedere al egoismului era cel mai nepăsător om ce și-l poate închipui cineva, precum nu putea fi atins de un simțământ prea intens al fericirii, nu putea fi nici expus la o prea mare nefericire. Seninătatea abstractă, — eacă nota lui caracteristică, în melancolie ca și în veselie. Și lucru interesant de observat: chiar forma nebuniei lui era o veselie exsultanță.

Când venia în mijlocul nostru cu năvitatea sa ca de copil, care îi căștigase demult inima tuturor, și ne aducea ultima poezie ce o făcuse, o refăcuse, o rafinase, căutând mereu o formă mai perfectă, o cetia par'că ar fi fost o lucrare străină de el. Niciodată nu s'ar fi gândit măcar să o publice; publicarea îi era indiferentă, unul sau altul din noi trebuia să-i iee manuscrisul din mână și să-l dea la „Converbiri“.

Și dacă pentru poeziile lui, în care și-a intrupat sub o formă așa de minunată cuintesența cugetărilor și simțirilor, se mulțumia cu emoțiunea estetică a unui mic cerc de

amici, fără a se gândi la nici o satisfacție de amor propriu; prin care însăși poezia se manifesta, așa încât ar fi primit cu aceeași mulțumire să se fi manifestat prin altul: ne este permis a concluda, nu numai că era nepăsător pentru întâmplările vieții externe, dar' și chiar că în relațiile lui pasionate era de un caracter cu totul neobișnuit. Cuvintele de amor fericit sau nefericit nu se pot aplica lui Eminescu în accepțiunea de toate zilele. Nici o individualitate femeiască nu-l putea captiva și ține cu desăvîrșire în mărginirea ei. Ca și Leopardi în Aspasia, el nu vedea în femeia iubită decât copia imperfectă a unui prototip nerealisabil. Îl iubia întemptoarea copie sau îl părăsiasă, tot copie rămânea, și el se refugia cu melancolie impersonală într'o lume mai potrivită cu el, în lumea cugetării și a poeziei. De aici „Lucaferul“ cu versurile dela sfârșit:

Ce-ți pasă ție, chip de lut,
Dac'oi fi eu sau altul?
Trăind în cercul vostru strimt,
Norocul v'ê petrece;
Ci eu în lumea mea mă simt
Nemuritor și rece.
(Va urma.)

Impresiuni de călătorie.

(Urmare.)

Pavilionul mare a Mexicului, în care sânt obiecte naturale și industriale ale acelei țeri, în mijloc cu multe grupă mitologice. E interesantă aici luminația, care vine perpendicular prin ferestri de sus, luminând într'un mod deosebit fără umbră și fără reflexe obiectele expuse.

Pavilionul „Sphère terrestre monumentale“ conține cel mai mare glob din lume, a milioane parte a pământului, indicând toate părțile lumii, continentele, insulele și mările.

Pavilionul republicii bogate „Argentina“ are o colecțiune imensă de metale, minerale, mozaic, lemnării ș. a.

Spre a visita toate paviloanele ar ave omul lipsă barem de o lună, că toate sânt așa de mari și bogate în colecțiuni, încât e imposibil a le remarcă toate. Și apoi vedând expusele unei țeri, poate omul să-și facă idee despre celelalte, că cu diferite variațiuni și puțină deosebire tot acele obiecte le vede.

Seara am cinat la „Cabaret Romain“, unde lăutarii cu musica noastră dulce românească ne-au transpus pe o oară în România, unde am petrecut în anul trecut așa zile frumoase de dulci suvenirii.

Îeșind din expoziție și traversând prin strădile strălucite, am mers la teatrul „Eden“, unde se juca sub toată durata expoziției, în toată seara, unica piesă baletul „Excelsior“.

Începutul a fost la 9 oare, dar' umblând orologalele parisiene cu o oară mai târziu decât ale noastre, erau dară după timpul nostru 10 oare noaptea, când s'a început reprezentația.

Exteriorul teatrului în stilul indian e foarte frumos la lumina electrică. Întrând, rămăi uitit de splendoarea și eleganța ce te întâmpină aici; saloanele pompoase, care se întind dînderțul logilor, decorate cu oglinți colosale, pe care vîrsându-se reflexele luminilor electrice, apoi baletul splendid cu jucătoarele ca nisec ține în vestimintele scilptoare de aur orbitor, prelângă musica colosală în

precisiune și artă, mi-se păruse că e reînviată înaintea mea una dintre povestile fantastice ce îmi făceau în copilărie din iluziuni.

Sujetul baletului imens de frumos e foarte interesant, cum se luptă lumina civilizațiunii cu demonul nesciușii; și ieșind lumina cea învingătoare, în tabloul ultim se întălnesc toate popoarele lumii înaintea domului central din expoziție și prelângă întonarea „Marselles“ ei dansează laolaltă în cea mai bună înțelegere și armonie.

Cum poate fi opera de grandioasă, când un balet din teatrul în rangul al șeptelea e așa de uimitor.

Dar' acolo, ca și la celelalte teatre de rangul prim, nu am putut căpeta bilete, deși eram prenumerați cu mai multe zile înainte.

În ziua a șesa am vedut următoarele însemnătăți:

Dimineața am mers la magazina „Louvre“, una dintre cele mai mari etablissement de articole de modă și de toate necesarele gospodăriei. Aici poți afla cele mai moderne toalete, mătășării, dantele și albituri, ale căror prețuri fixate în comparațiune cu mărfurile de pe la noi sânt cu mult mai ieftine. Celor care cumpără obiecte în sume mai mari li-se oferă bilete de intrare liberă la expoziție și pentru de a călători gratuit pe Sena cu corabia „Louvre“.

Aceasta e cea mai elegantă, toată aurită, dintre corăbiile, care circula pe Sena, încât îți pare că vezi corabia Cleopatrei. Am cumpărat și noi mai multe mărnușuri ca suveniru și am ieșit din nădușeala ce se făcea prin mulțimea de oameni. (Va urma.)

astăzi în palatul, pe care însumi am avut fericirea acum treizeci de ani, sub locotenenta domnească a principelui Alexandru Ghica, se clădesc pentru viitorul noastră universitate, astăzi eu, rector al acelei universități, după 25 de ani de existență a ei, mă văd în deputință de a o instala după-cum cer imperios chiar actualele ei trebuințe.

Este foarte ușor de înțeles pentru oricine, că unica cameră și cei doi-trei împiegați, care la 1865 puteau fi deajuns pentru administrarea unui institut școlar, frecuant pe atunci de un număr de abia 40—50 de studenți, același local și aceeași cancelarie nu mai pot fi aceluși câtuși de puțin în stare să satisfacă cerințele unei universități, care a ajuns să aibă peste 550 de auditori regulați, auditori al căror număr crește pe tot anul în proporțiuni considerabile.

Binevoitori! a scusa, Sire, Alteță Regală și onorată adunare această a mea cuvântare finală „pro domo mea”. Scusați mai ales, că printr'înșă am terminat expunerea, — prea lungă poate, — a originilor și creațiunii, a dezvoltării, a dorințelor și a speranțelor universității noastre din București. Am urmat însă într'ast fel, ca să vă feresc de a da precădere actualului, ea se mă mută, de a da precădere intelectuală ce ea a știut să exercite până acum și care sunt încredințat, că va crește repede și puternic de aci înainte.

Tot pe temeiul acestui sacru și echitabil principiu venim cu toții, Sire, să dăm Maiestății Voastre cea mai deplină încredere de adâncul respect și de devotamentul fără margini ce-l avem către Maiestatea Voastră, către grațioasa noastră regină, către Alteța Sa principele moștenitor și către întreaga Voastră dinastie, pe care rugăm cerul să o țină în sfânta sa pază, pentru fericirea poporului român și pentru repede și statornică răspundere a tuturor luminilor în patria noastră!

CRONICĂ.

Dela Curte. Princesa de Coroană văduva Stefanina a sosit în 12 l. c. din Luxemburg în Viena. Ieri au sosit în Viena și Principele Ludovic de Bavaria și Principeșă Gisela.

„K. und k.” La ordin Preaînalt, toate inscripțiile din palatul regesc din Buda, precum și ale palatului din Gödöllő, vor fi schimbate preste tot locul din pricina lui „und”. Mai departe a dispus Monarcul, ca pe toate edificile ce le posedă el în Ungaria să se pună inscripții maghiare și nici-decât germane.

O scire falsă. Cetim în ziarele din Ungaria, că scirea adusă în timpul din urmă de toate ziarele, că Arhiducele Francisc Ferdinand d'Este se va logodi cu Arhiducesa Maria, cea mai în vîrstă fată a Arhiducelui Iosif, e o scire scornită.

Statute aprobate. Ministerul reg. ung. de interne a provădit cu clausula de aprobare statutele reuniunii femeilor ovreice din Făgăraș.

Maghiarizări de nume. „Budapesti Közlöny” publică următoarele schimbări de nume: Francisc Zahradnitsek și copiii lui minori Teresia, Ioana, Victor, Coloman, Francisc și Margareta în „Kertész”.

Schimbare de director executiv la „Economul”. Ni-se scrie din Cluj: În ședința din 13 Noemvrie a directoriului institutului de credit și economii „Economul” s'a instituit de director executiv zelosul preot dl. Basiliu Podoabă, după-ce fostul director executiv dl Iuliu Coroianu „și-a dat demisia”, ocupat fiind cu multe agende advocației. În nou denumitul director institutul a găsit un bărbat punctual în afacerile sale.

Un sat nou. Ministerul reg. ung. de interne sub Nr. 70.974 a. c. a conces, ca ambele cătunuri Markosfalva și Matis-

falva din comitatul Treiscaunelor să se împreune și să formeze un sat mic cu numele Markosfalva.

Omor pentru o lulea. În spitalul „Carolina” din Cluj a murit alaltăier un fciior din Feleac cu numele I. Costin. Duminea trecută I. Costin a început în cămăra satului să se iee la vorbe cu un alt fciior, anume N. Balea, pentru o lulea. Din vorbe au ajuns la ceartă și la bătaie. Iosif Toman, al treilea fciior, a sărit în ajutor lui Nicolae Balea, dar Ioan Costin, cum era fciior sdravên, a făcut claie pe grămadă pe amândoi ceialalți și li-a cam scuturat cojoacele. Seara Ioan Costin a mers ca de obicei la drăguța lui, și până-ce el aștepta sub fereastră să iese Anița din casă, Niclaea Balea și Iosif Toman l-au prins pe dindêret, l-au pus jos și l-au bătut până l-au făcut tot sânger. Adus în spital, Costin a murit. Pe Balea și Toman l-au prins gendarmierii. În fața tribunalului Nicolae Balea a mărturisit faptul, Ioan Toman însă tăgăduiesce tot.

Îndreptare. În Nrul 249 al ziarului nostru, la articolul „Scrisoare deschisă, coloana a doua, s'a străcurat de neînsemnat, în loc de: „Omul, care se simte greșală. Nu poate de scris”, se scrie: „Omul, care se simte nevinovat, nu poate de scris așa”.

Teatrul. Aseară s'a jucat pe scena din loc, înaintea unui public ce umpluse casa cum se cade, opera lui Kreutzer „Das Nachtlager in Granada”. Afară de bunăvoință față cu capelmăistrul Hrubec, în al cărui beneficiu s'a dat opera, credem că publicul a fost atras și de curiositatea de a pute face comparație între jocul și cântecul artiștilor de profesiune și cel al diletanților „Reuniunii române de cântări”, care au cântat această operă acum trei ani de mai multe-ori după-olaltă. Sântem întăriți în părerea aceasta și de împiegurarea, că mai ales publicul român a împoporat așară teatrul mai tare ca de obicei. Ei bine, comparația ce se va fi făcut, sigur n'a reușit în defavoarea reuniunii românești, dar' cu toate aceste merită recunoștință și debutul direcțiunii Wolf. Corurile și costumele la tot cazul a fost superioare în reprezentațiunile celei dintâie.

Mai că același lucru s'ar pută dice și despre solisti, cel puțin despre unii, dar' nu o ținem, siguri fiind, că onoraiți cântăreți ai reuniunii române nu rivnesc după asemenea constatări. Așară lăsăm comparația la o parte și constatăm simplamente, că primadonna domnișoara Wallner (Gabriela), precum și tenoristul dl Rubic (Gomez), au cântat și de astădată cu obiectivă îndemână tăcție, care li-a asigurat simpatia publicului sibian. Baritonul dl Kornay (prințul vênăr) încă a cântat relativ destul de bine, dar' în privința jocului a cam lăsat de dorit. Ceialalți încă au făcut ce s'a putut, așa că în toltitatea ei reprezentațiunea a fost bine primită și de mai multe-ori aplaudată.

POSTA ULTIMĂ.

(Telegramele ziarului „Sieb.-Deutsch. Tageblatt”.)

Viena, 15 Noemvrie n. Oficioasele recunosc posibilitatea unei crize cauzate prin descumpunerea majorității consiliului imperial și anunță, că acesta va fi dizolvat după rezolvarea bugetului.

Paris, 15 Noemvrie n. Subcomisiunea de verificare a anulat alegerea lui Joffrin, contracandidatul lui Boulanger.

München, 15 Noemvrie n. Părechia imperială germană trecând pe aici, a fost intimpinată de prințul-regent cu cea mai mare cordialitate.

Viena, 15 Noemvrie n. Împăratul s'a reîntors aici.

Se vorbește, că împăcarea între Rusia și Austro-Ungaria se va face astfel, că Austro-Ungaria se obligă a nu recunoaște pe prințul de Coburg nici-odată de principe bulgar.

Triest, 15 Noemvrie n. O escadră germană fraternizează cu marina austro-ungară.

Pola, 15 Noemvrie n. Prințul Enrie de Prusia a sosit aici și a prânzit la Arhiducele Stefan.

Belgrad 15 Noemvrie n. Milan a rezolvat aici afaceri financiare și a plecat apoi la Viena și Paris.

SERVICIUL TELEGRAFIC

al „TRIBUNEI”.

Praga, 15 Noemvrie n. Dieta provincială a hotărât anularea mandatelor deputaților germani din Boemia, care nu iau parte la desbaterile dietei.

Paris, 15 Noemvrie n. Camera a verificat 360 de deputați. Scirea despre moartea lui Iules Fery nu este adevărată.

București, 15 Noemvrie n. De când a sosit regele, consiliul de ministri a ținut mai multe ședințe, în care s'a desbătut cestiunea dizolvării camerelor și a întregirii cabinetului. Până acum nu s'a luat nici o hotărâre definitivă.

Belgrad, 15 Noemvrie n. Regele Alexandru a fost cu învoirea regenței la regina Natalia, a cărei plecare din Belgrad este desmîntită.

Viena, 15 Noemvrie n. Primarul Uhl a demisionat.

Bibliografie.

A apărut de sub tipar: Convenția dintre România și Franca pentru protejețiunea mărcilor de fabrică și comerț, intrată în vigoare la 7 (19) August 1889. Precedată de un studiu asupra efectelor ei față cu actuala legislațiune și urmată de diferite legiuri române, privitoare la mărcile de fabrică și de comerț și la firmele de comerț. De vânzare la principalele librării din București și la tipografia Carol Göbl, strada Doamnei Nr. 14.

Fragmente din versurile unui poet albanez. Traducție liberă după un text german, de V. Sabin. București, tipografia N. Georgescu. Strada Clementi 1. 1889.

Extrase din „Budapesti Közlöny”.

Licitațiuni:

— 29 Noemvrie st. n. a. c. imobilele lui Bertalan Kallós, în Fancica, decătră judecătoria cerc. din Seleușul-mare.

— 29 Noemvrie st. n. a. c. imobilele lui Toja Barbulov, în Szerb-Klári, decătră tribunalul reg. din Chichinda-mare.

— 15 Ianuarie st. n. 1890 massa averii lui Adolf Berger decătră judecătoria cerc. din Iglâu.

— 9 Decemvrie st. n. a. c. imobilele lui Mihail Walbert, în Liebling, decătră judecătoria cerc. din Ciacova.

— 20 Februarie st. n. 1890 imobilele lui Nicolau Szentgyörgyi decătră tribunalul reg. din Cluj.

— 25 Noemvrie st. n. a. c. imobilele lui Ioan Duhonyi decătră tribunalul regesc din Cluj.

— 4 Decemvrie st. n. a. c. imobilele lui Ilarion Mihu, în Lupu, decătră judecătoria cerc. din Aiud.

— 4 Februarie st. n. 1890 imobilele lui Henric Misselbacher decătră judecătoria cerc. din Sighisoara.

Edicte:

A se insinua pretensiunile în 45 de zile: — la rămasul după Stefan Székely (din Sárköz), la tribunalul regesc din Sătmár-Nemeti;

— la rămasul după Salomia Apostu născută Sas (din Spring), la tribunalul reg. din Alba-Iulia.

Posturi vacante:

— Un post de scriitor la inspektoratul suprem de școale din Seghedin. A se adresa până la finea lui Noemvrie la același inspektorat.

— Un post de jude la tribunalul reg. din Panciova. A se adresa în două săptămâni la autoritățile competente.

— Un post de practicant în drept cu diurnă la judecătoria cerc. din Răczkeve. A se adresa în patru săptămâni la autoritățile competente.

— Un post de servitor adj. la judecătoria cerc. din Muncaciú. A se adresa în patru săptămâni la autoritățile competente.

— Un post de scriitor clasa a II-a la tabla reg. din Murș-Oșorheiu. A se adresa în patru săptămâni la autoritățile competente.

— Un post de subjude la judecătoria cercuală din Trsztena. A se adresa în două săptămâni la autoritățile competente.

Calendarul zilei.

4/16 Noemvrie.

Iulian: Ioanichie. Gregorian: Edmund.

Soarele: răsare 6.24, apune 4.32.

Buletin meteorologic.

Sibiu, 15 Noemvrie, 6 oare dimineața.

Table with meteorological data: Precipitatie atmosferică, Vântul, Observații, Diferența din prăjiură, Temperatura după Celsius, Maximul și minimul de temperatură, Direcția vântului.

Din țeară, 13 Noemvrie, 7 oare dimineața.

Table with weather data for stations: Stațiunile, Presiune atmosf. în mm., Temperatura în Celsius, Vântul, Direcția și tăria.

Soaiți în Sibiu.

La 15 Noemvrie n.

Hotel „Neurihrer”. A. Gruber din Viena; G. Lang din Bistrița; Iacob Dusak și Sam. Lövy din Budapesta, comercianți

Hotel „Imperatru Romanilor”. Cotișel cu familia, preot din Certege. Domaschnian, major din Alba-Iulia.

Economic.

Situațiunea tirgului de rimători din Steinbruch. Aducem după „Pester Lloyd” următoarele detaluri asupra situațiunii tirgului de rimători din Steinbruch: Ministerul de agricultură reg. ung. contele Iuliu Szapáry a supus zilele aceste sălașele de rimători din Steinbruch unei cercetări minuțioase și 's'i-a câștigat convingerea, că s'au luat toate măsurile pentru înlăturarea rēului ce s'a incubat în tirgul de rimători din Steinbruch. Deși e regretabil, că prelângă toate încordările nu a fost posibil a feri tirgul de rimători din Steinbruch de boala de unghii, totuși situațiunea e de așa, încât nu poate da ansă la serioasa îngrijiri. Boala de unghii s'a ivit pânță acum într'un mod foarte ușor, numărul jertfelor cădute boalei e mic și decursul boalei e favorabil. Aparițiunile boalei de până acum s'unt următoarele: Boala de gură până acum nu s'a ivit. Boala de unghii apare într'o măsură așa de neînsemnată, că pe di se bolnăvesc 5 până la 6 rimători, care în ziua următoare s'unt erași sănătoși. Deci decursul poate fi numit foarte favorabil și măsurile luate până acum pot fi privite ca deplin suficiente, pentru-ca la timpul cel mai scurt se poată fi acest loc declarat liber de boală. În întreg, la un număr mediu de 97.000 capete de rimători abia s'a putut constata îmbolnăvirea de 100 capete.

Măsurile luate de guvern pentru nimicirea boalei s'unt următoarele: Raionul rimătorilor din Steinbruch e împărțit în 8 despărțiminte și fiecare despărțimint e supus supravegherii unui medic veterinar, care are a fi de față la nutrițiunea animalelor în fiecare di și a raporta totdeauna zilnic la 8 oare dimineața comisariului ministerial despre observările făcute. Constatându-se într'un sălaș vre-un cas de boală, acela se incuie și se supune supravegherii unui organ polițenesc. Servitori ce îngrijesc de nutrițiunea animalelor s'unt oprii a comunica cu lumea din afară și animalele din sălașele bănuite de boală nu pot fi vândute, ci acele au să fie tăiate pentru conșum sub supravegherearea organelor veterinare și părțile atacate de boală nimicite. Dacă s'a constatat stingerea boalei în vre-un sălaș, atunci după un termen de observațiune de 8 zile, dacă în decursul acelor zile nu s'a ivit nici un cas de boală, după o desinfectare riguroasă a sălașului și personalului același, se poate declara grajdul respectiv liber de boală. Rimătorii dintr'un sălaș bănuite de boală pot fi duși la măcelărie numai pe care trase de cai, ear' după predarea animalelor are să fie desinfectat atât carul, cât și personalul ocupat la transport. Rimătorii destinați pentru export s'unt supuși unei cercetări medicale la părăsirea sălașelor, cât și la locul de învagonare. S'au luat mai departe mēsurile, ca rimătorii importați să nu vină în atingere cu cei destinați pentru export. Vagoanele încă trebuiesc desinfectate. Exporta se pot numai rimători provăduți cu pasuri din partea institutului de contumație de stat din Steinbruch.

Budgetul României. Ministerul de finance român a terminat cu facerea bugetului anului viitor. Prin noul budget nu s'a prevădit nimic mai mult, decăt sumele, care s'unt provăduțe în bugetul anului curent.

Grânele de toamnă în România. Prin județele Iași, Botoșani, Suceava, Roman, Bacău și Neamț, grânele de toamnă s'unt foarte frumoase. Lanarile, fiind cu totul acoperite, proprietarii s'unt nevoiți nu numai de a da drumul vitelor pentru pășune, dar' chiar de a le și cosi. Dacă iarna va fi bine îmbrăcată, recolta anului viitor promite a fi ca și cea din anul trecut.

Parcelarea moșiilor în România. Fiind împlinit termenul de două luni dela prima parcelare făcută pământurilor, care se vënd în loturi la locuitorii, ministerul domeniilor din România va convoca, după-cum spune „Românul”, în curend comisiunile pentru facerea definitivă a parcelării.

Prețul mărfurilor.

Piața din Brașov, 30 Octomvrie. Grăul hectolitru fl. C., grău mestecat fl. 3.70, scara fl. 3.80, orz fl. 3.60, ovēs fl. 3.30, cucuruz fl. 4.—, mālăiul fl. 3.80, mazerea fl. 5.70, lințea fl. 8.—, fasolea fl. 5.20, crumpele fl. —, 90, carnea de vită p. chilo 40 cr., carnea de porc 44 cr., carnea de berbec 30 cr.

Tirgul de rimători în Steinbruch. În 12 Noemvrie n. s'a notat: unguresci bătrâni grei 45.— cr. până 45 1/2 cr., unguresci grei, tineri 47.— cr. până 48 1/2 cr., 4e mijloc 46.— cr. până 47 1/2 cr., ușori 44.— cr., până 45.— cr., marfă țărănescă, grea —.— cr., până —.— cr., de mijloc 44.— cr., până 54 1/2 cr., ușoră 42.— cr. până 45 1/2 cr., romănesci, de Bakony grei 43.— cr. până 45 1/2 cr., transito, de mijloc —.— cr. până —.— cr., transito ușori —.— cr., până —.— cr., transito sêrbesci grei —.— cr. până —.— cr., transito de mijloc 47.— cr. până 48.— cr., transito ușori 47.— cr. până 47 1/2 cr., îngrășați cu ghindă —.— cr. până —.— cr. per 4% cumpênit dela gară.

gursa de mărfuri din Budapesta dela 13 Nov. 1889.

Table with market prices for various goods like wheat, flour, oil, etc. Columns include item names, quality, and prices per 100 lbs.

Cursul pieței din Sibiu.

Table with market prices for various items in Sibiu, including sugar, coffee, etc.

Burea de Budapesta

Table with financial data from the Budapest office, including rent, interest rates, and exchange rates.

Bursa de Viena

Table with financial data from the Vienna stock exchange, including rent, interest rates, and exchange rates.

Bursa de București.

Table with financial data from the Bucharest stock exchange, including various exchange rates and interest.

Table with market prices for various items like sugar, coffee, etc. under the heading Schimb.

Redactor responsabil: Septimiu Albini.

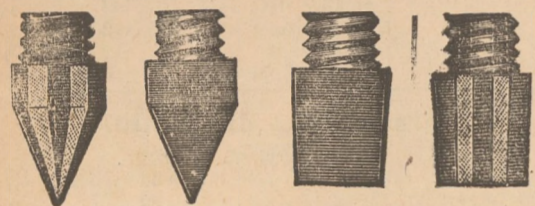
[812] 1-6

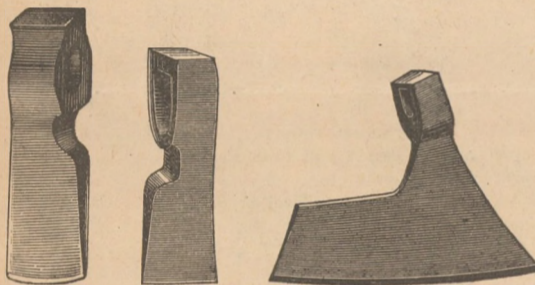
Scaune de scaldat
simple și cu aparat de încălzit.
Putine de scaldat
și
pentru băi de sedut
și
closet-e de casă.

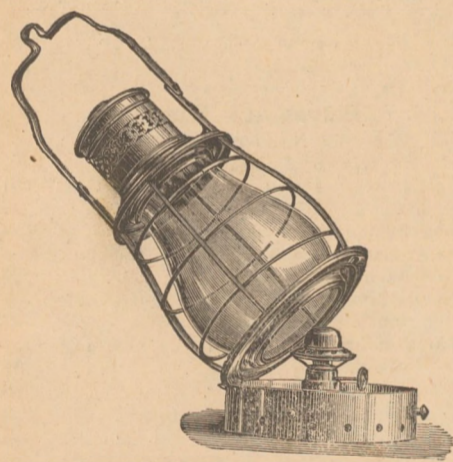
Patine
de
diferite sisteme probate.

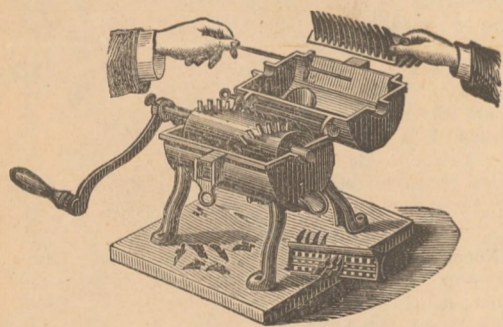
Colți de potcoave
ordinari și infiltrați cu vine de oțel.
Clopoțele de căruță
și zurgălaue (zorzoane) de sanie.

Săcuri stiriene
de calitate garantată.

Felinare
de diferite sisteme.

Mașini de tăiat carne
de construcțiune solidă

recomandă

prăvălia de mărfuri de fer
a lui

Carol F. Jickeli
SIBIIU, piața-mică.

Banca generală de asigurare
„TRANSILVANIA“
ÎN SIBIIU,

fundată în anul 1868

[692] 48

asigurează prelungă condițiunile cele mai favorabile:
a) în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobilii etc.
b) pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe cazul morții și pentru termnuri fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauzate prin foc	Sume asigurate pe viață
în a. 1869—1885 fl. 577,192.03	în a. 1869—1885 fl. 424,872.39
în a. 1886 „ 40,565.12	în a. 1886 „ 43,594.—
în a. 1887 „ 57,939.61	în a. 1887 „ 42,436.01
în a. 1888 „ 49,110.60	în a. 1888 „ 46,826.41
Suma fl. 724,807.36.	Suma fl. 556,928.81

1,281.736 fl. 17 cr.

Conform bilanțului pentru 1887 fondurile de rezervă și garanție se urcă la
582.147 fl. 48 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslușiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu (Strada Cisnădiei Nr. 6, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov (C. I. Münnich), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

Institutul tipografic din Sibiu

recomandă:

Comasările

de

IOAN CORNEA,

inginer diplomat.

Prețul unui exemplar 15 cr. v. a.

INSTITUT TIPOGRAFIC DIN SIBIIU

A ieșit de sub tipar:

Călimdarul Poporului
pe anul comun
1890.

Cuprinsul: Călimdar astronomic și bisericesc, cu povești economice pe fiecare lună. — Cronologie pe anul 1889. — Genealogia domitorilor europeni. — Posta. — Correspondență telegrafică. — Raportul între măsurile noce și vechi. — Scala timbrilor. — Autoritățile bisericesti în Ungaria. — Moș Ioan Roată, povestire de Ioan Creangă. — Cine a scos pe Adam și pe Eva din Rai? snoavă de Petru Ispirescu. — Economie: Desfundarea pământului. Școara. Teselatul animalilor de muncă. — Possi: Ear când voia fi... de Mihail Eminescu. — Regele cel mai iubit, de Matilda Cugler-Poni. — Nu plânge că te dan uitării, de Veronica Micle. — Cântec vechiu, de T. Robeanu. — Întâlnirea, de Teodor Serbănescu. — Mănoasă! de George Coșbuc. — Un tip american, naratiune. — Originea Tiganilor. — Proverbii armenesi. — Anecdote populare: Pomana Tiganului, de G. H. Grădăraș. — Orren și Dorobanțul. — Tiganul la popa. — Petrecere bună! — Era iute de picioare. — Trei surji. — Doine populare. — Tirgurile din Ardeal, Ungaria. Bucovina și România. — Inserate.

Nu mai 20 cr. exemplarul.

INSTITUT TIPOGRAFIC în Sibiu.

TINEREA VITELOR

de

Eugen Brote,

president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiu“.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

Institutul tipografic în Sibiu.

Strada Cisnădiei Nr. 3.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 33 cr. sau 60 bani.
- Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Piperaș Petru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Făcălă și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Colăcăritul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Fieca a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Îndărătnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Blăstăm de mamă.** Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Bunica de Bojena Némová,** tradusă din limba boemă de Prof. dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
- Vlad și Catrină.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franceză de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Genușotca.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Un pețitor îndărătnic.** Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Prietenul meu Văntură-Teară.** Din poveștile californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Scăpărătoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Păcălă în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Sgărcitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nusciu-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Dina-împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Poșacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
- Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Rusalin păcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbiționiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
- Roma învinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
- O sută de ani.** De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.